

Šių dirbtinių ežerėlių gausu visoje Lietuvoje ir todėl daugelis spinningautojų traukia būtent prie jų. Tačiau išsiruošus čia žvejoti pravartu atkreipti dėmesį į keletą dalykų. Visų pirma, ties paties telkinio struktūra. Kuo mažesnis užtvankos gylis ir juo gausiau apaugusi vandenžolėmis, tau geriau. Kodėl? Visų pirma, seklesnėse užtvankose ne taip greitai atvėsta vanduo. Automatiškai aktyvesnės yra karpinės žuvys - pagrindinis lydekų maistas. O ir pačių dėmėtųjų plėšrūnių aktyvumas priklauso ne tik nuo oro slėgio, bet ir nuo vandens temperatūros. Kuo šilčiau, tau greičiau jos suvirškina sumedžiotus žuveliokus ir, žinoma, skuba ieškoti naujų. Kaip jau rašiau iš pradžių, svarbu ir tai, kiek gausiai vandens augalais apaugę dirbtiniai vandens telkiniai. Rudenėjant lydekos (ir nebūtinai pačios mažiausios) vis dažniau apsilanko seklumose, prie povandeninių salelių ir vasarą gausiai užželiančiuose ir, atrodytų, beviltiškuose (spiningautojui) plotuose. Čia dar atplaukia maitinti kuojos, aukšlės, karosai, sukinėjasi amžinai alkani ešeriukai, gaudantys jau paūgėjusį mailių. Savaimė suprantama, neaplenkia šių vietų ir lydekos. Jas čia gali aptikti net ir tada, kai žolės visiškai sunyksta.

O jei užtvankos didelės ir gylio, o jums, mielieji spinningautojai, nuvažiuoti iki dėkingesnio telkinio sunkiau, patarčiau pirmiausia nenusiminti. Nepatingėkite pakilti į gilesnės užtvankos aukštupį. Ten tikrai rasite seklumas ir potvynių (o kartais dar prieš užtvankiant upę jau buvusias kalveles) metu suneštas saleles. Keliauti aukštyn verta dar ir dėl kitos priežasties - aukštupiuose ne tokie dideli vandens plotai. Taigi kur kas lengviau pavyks rasti jūsų blizgutės laukiančią lydeką. Vėstant orui lydekos ima keisti savo maitinimosi įpročius. Vis rečiau apsilanko seklumose, nors iki galo jų neapleidžia. Jau rašydamas apie margašonių plėšrūnių žūklę karjeruose minėjau, kad spalio mėnesį žiemoti ruošiasi varlės.

Niekas taip nejaučia gamtos pokyčių kaip dantytosios plėšrūnės. Pajutusias, kad vasarą po laukus šokinėjusios “kvaksės” ima drąsiai nuo krantų pliumpėti jų migracijos takų seklumose. Plėšrūnės užtvankose vilioja ne tik varlės. Spalio mėnesį teko matyti, kaip šios užtvankoje medžioja ir iš laukų žmonių sodybų link per vandenį plaukiančias peles. Skaidrėjant ir vėstant vandeniui lydekos pamažu apleidžia seklumas ir traukiasi paskui į duobes keliaujančias karpines žuvis. Tačiau lydekas ir tada įmanoma sugauti. Tik jų reikia ieškoti greta buvusios užės vagos. Užtvankose lydekos maitinasi praktiškai taip pat kaip ir ežeruose.

Tačiau... Ne vienerius metus praleidau žvejodamas šiuose telkiniuose ir galiu pasakyti, kad norint jas sugauti užtvankose jau tenka pavargti. Dirbtinis telkinys - ne ežeras, kuriame yra nemažai patogių vietelių tykoti neapdairiai pro šalį praplaukiančių žuveliojų. Todėl jos yra priverstos pastoviai migruoti paskui pagrindinį savo maistą - kuojas (ir ne būtinai paskui jas). Savaimė suprantama, todėl pamajuoti irklais ar ilgėliau pavaikštinėti užtvankų pakrantėmis tenka ir mums, spinningautojams. Bet nieko šiais laikais nėra neįmanomo! Masalai čia tinka tokie patys, kaip ir karjeruose ar ežeruose. Aišku, ne visi upėje ar ežere pasiteisinę masalai ir čia gali būti sėkmingi. Pavyzdžiui, man dažnai tenka žvejoti vienoje sąlygiškai nedidelėje užtvankoje Raseinių rajone.

Vienų metų rudenį lydekos čia pradėjo “šaiptytis” Iš manęs - į visas anksčiau buvusias sėkmingas sukriukes jos nereagavo. Toks jų elgesys mane labai suerzino. Tačiau užsispyrimo dėka rezultatai pagaliau pagerėjo. To priežastis labai paprasta: paprasčiausiai pradėjau siūlyti, atrodytų, visai “nekibius” šiame telkinyje masalus - guminukus ir blizges. Margašonės ėmė noriai atakuoti žalsvus dvišakius tvisteriukus ir sidabru tviskančią nedidelę vartyklę su sparneliais šonuose. Štai ir visa sėkmė. Jei jums nepavyks užtvankoje ar karjere rudenį sugauti lydekos, netikėkite mažiau patyrusių meškeriojų aiškinimu, kad šiandien lydekos nesimaitina.

Pagalvokite patys. Kaip tai įmanoma, kad staiga visos tam tikro telkinio lydekos vieną dieną paėdė, o jau kitą, būdamos sočios, nustojo maitintis. Taip, dėl įvairiausių gamtos reiškinių jos būna aktyvesnės arba vangesnės. Kaip ir jūs patys: atėjus vidurvasariui ir kepinant saulei juk nepuolate į savo skrandžius pilti karštos ir riebios kopūstų sriubos. Ieškote kažko “lengvesnio”. Panašiai yra ir lydekoms. Net ir esant vangesniam jų maitinimosi laikotarpiui vis tiek, tikiu, jums pakraštyje pavyks sugauti kad ir vieną imamo dydžio margašonę. Tik reikia netingėti ieškoti. Jei jau prakalbome apie lydekų maitinimąsi rudenį tikriausiai reikia pacituoti mano draugo dažnokai kartojamus žodžius: “Jei lydeka alkana, ji griebis bet kokį masalą, kurį jai pasiūlysi”. Jo žodžiuose yra dalis tiesos. Margašonėms esant itin aktyvioms, jas per visą žvejybos dieną pavyksta sugundyti ne tik skirtingų modelių sukriukėmis, bet ir iš viso skirtingų modelių sukriukėmis, bet ir iš viso skirtingų rūšių masalais.

O jei jau kalbėtume apie konkrečius masalus, tai galiu pasakyti, jog žvejojant užtvankų aukštupiuose lydekas man dažniausiai pavykdavo sudominti 3 numerio geltonomis arba baltomis "agliomis". Rečiau lydekos atakuodavo "longus". Neblogai užtvankose jos griebdavo ir "kometas". Spalvinimo gamos taip pat įvairios. Nors reikia paminėti, kad keletą žūklių rudenį man neblogų laimikių padovanojo anksčiau skeptiškai vertinti "vibraksai". Užtvankose, žvejodamas tarp žolių, lydekoms bandau įsiūlyti ir voblerius. Ir tai man neblogai sekasi. Dydziai ir jų išmarginimai įvairiausi. Lydekų čia yra pavykę sugauti ir 3 cm, ir net 8 cm vobleriais. Žvejodamas vobleriais sekumose juos traukiu paviršiumi darydamas nedideles pauzes. Vieną - du kartus pasuku ritės rankenėlę ir darau pauzę. Taip elgiuosi ne tik todėl, kad vobleris neužkliūtų už vandenžolių, bet toks traukimas (tikriausiai kaip ir jūs patys gerai žinote) gerai vilioja lydekas.

Kaip jau minėjau anksčiau, užtvankose lydekos medžioja ne tik varles, bet ir įvairius graužikus. Aš kol kas dar neturiu peles imituojančio voblerio, tačiau pas labiau patyrusius meškeriotojus tokių jau esame matę. Nagingesniems spinningautojams patarčiau tokius pasigaminti patiems. Dažniausiai tai būna nedidelis vobleriukas be liežuvėlio (nors nebūtinai), aptrauktas kokia nors pilka medžiaga ir pritvirtintas dviem trišakiais. Negaliu kategoriškai teigti, jog šie masalai atneš jums šimtaprocentinę sėkmę. Juo labiau, kad iš 10 savo rankomis gamintų voblerių pavyksta pasidaryti tik vieną "kibų". Tačiau bandyti verta.

Ne tik karjeruose, bet ir užtvankose gaudant lydekas pravartu pasiimti šiokių tokių pagalbinių prietaisų. Ne, ne tinklą. Juokauju. Kalbu apie graibštus ir kablius. Rudenį yra tikrai didelė tikimybė susigrumti su didele lydeka, be šių pagalbinių prietaisų išlupti ją iš vandens sunkoka. Tuo įsitikinau ir aš pats šių metų liepos mėnesį, kai "pasikinkiau" beveik 8 kg sveriančią lydeką. Kol kovoju su ja, visai negalvoju apie kablį, nei apie graibštą. Tačiau prisitraukus prie valtės daugiau nei metrą siekiančią margašonę, nenoromis pagalvoju: "O kaip aš ją įkelsiu?". Kaip jau minėjau, po ranka neturėjau nei vieno tinkamo pagalbinio įnagio. Ką gi, teko kišti ranką po žiaunomis ir įversti margašonę į valtį. Nors, atrodytų, tai padariau švelniai, tačiau vienas pirštas dar ilgokai gijo. Todėl remdamasis karčia savo patirtimi siūlau neužmiršti grabšto ar kablį. O jei šie įnagiai, jūsų nuomone, jūsų automobilyje užima per daug vietos, paieškokite kur nors nereikalingų rūbų maišelyje laikomos senos odinės pirštinės. Užteks vienos - pavyzdžiui, kairei rankai. Pasinaudoję ja ne tik ištrauksite didesnę margašonę, bet ir pirštai liks sveiki.

Nors kas apie jų išsaugojimą galvoja, kai rudenį prie valtės išnyra metrinė galiūnė... Vienas mano bendražygis, skaitydamas įvairiausią žvejybinę literatūrą, nejučiomis man pasiskundė, jog iš jų jis nesužinojo nieko naujo. Jo nuogastavimuose yra dalis tiesos. Žūklės įrankiai, valai ir masalai tobulėja labai sparčiai, tačiau jie nesuteikia šimtaprocentinės garantijos, jog iš kiekvienos žūklės namo pavyks grįžti su pilna kuprine lydekų. Ką tada daryti? Kartais

paprastčiausiai reikėtų prisiminti mūsų pirmtakų spinningautojų sugalvotas ir jau pamirštas naujoves. Jei lydekos neatakuoja tradicinių masalų, tada verta pabandyti gaudyti įvairiausiais tandemais. Kokiais būtent? Jei jūs turite didesniems svoriams mėtyti pritaikytą spinningą, galite nesunkiai pasidaryti tokį tandemą: prie trišakio suktuko pririšame pavadėlį, ant kurio pritvirtiname aukliukę, o prie apatinės trišakio kilpelės pririšame pinto valo pavadėlį ir pritvirtiname nedidelį tvisteriuką arba riperiuką. Tokie patobulinti masalai "tuščiomis" dienomis duoda visai neblogų rezultatų. Tikriausiai reikia pripažinti ir mūsų autorių, rašančių apie spinningavimą, šiokią tokią kaltę. Mes nejučiomis išreklamuojame tuos masalus, kurie mums patiems atneša sėkmę gaudant lydekas. Tačiau kartu nejučiomis "nurašome" kitus, visai neblogai viliojančius margašones. Taip iš pradžių mes "išpopuliariname" guminius masalus, vėliau sukriukes. Dabar į rudeninę lydekų žūklę mažai kas pasiima anksčiau vos ne pagrindinius ginklus - blizges. Tradicinės vartyklės nejučia buvo nustumtos į šoną. Bet rudenį būtent jomis galima sugauti lydekų ir kartais net labai didelių. O kur dar demonai ir kiti margašonių "anksčiau mėgti" masalai! Dabar taip pat retai kas žvejoja lydekas ant sietelio pritvirtinta negyva žuvelė. Spiningavimo, kaip sporto šakos, populiaringieji naujovių sugalvoja iš tiesų nemažai, tačiau bėgant laikui mes, vaikydamiesi mados, jas po truputėlį užmiršome. Ir, mano nuomone, visai be reikalo. Tad griebkite į rankas spinningus ir linkiu jums, mielieji kolegos, kad šis ruduo padovanotų begalę malonių įspūdžių kovojant su mažesnėmis ir didesnėmis margašonėmis plėšrūnėmis.